

www.catorze.cat

El timó d'una obsessió

Josep Maria Pou se submergeix en la misèria humana al teatre Goya amb «Moby Dick»

Gemma Ventura Farré – 29 gener 2017

Quantes vegades a un problema petit li donem una importància exagerada i acaparadora. Tanta que sembla impossible veure res més que allò. Hi ha obsessions que no només ens esgoten: ens fan perdre el nord i la vida. I Josep Maria Pou, el capità Ahab, al teatre Goya, viatja a les profunditats més miserables de la condició humana per evidenciar-ho.

La venjança més rancorosa

La història ve de lluny: *Moby Dick* és la maleïda balena que li va arrencar una cama. Ell pot descriure amb tots els ets i uts com era. Jo i segurament tu (si ens atrevíssim a fer-ho) també podríem detallar amb precisió qui, com i quan ens ha ferit més. Coix, recorre mars i oceans buscant-la, amb un desig: matar-la. Davant d'això, penso: què en fem, del mal que ens han fet? En podem haver sortit ben malparats, sí; però cal que ens ancorem al dolor? Potser el pitjor que ens pot passar és que amb el mal ens fem més mal.

La mort mata

Veure l'ànima corcada i consumida, així de cara, tal com raja, sense preàmbuls ni paperets que ho dissimulin, s'arriba a agrair. T'ensenya aquelles parts fosques que no gosem enfocar gaire, no sigui el cas que també parlin de nosaltres. Podria anar-hi ell sol, a empaitar la balena. Ja t'ho faràs tu i les teves històries. Però la tripulació l'ha de

seguir. És així com mentre s'imagina la mort d'algú, alguna part d'ell ja està morint.

"Hi ha una saviesa que és dolor i un dolor que és bogeria"

Però la ciència-ficció sovint és a tocar de la vida: tant pot parlar de tu com de mi. No puc evitar pensar en les baralles entre familiars per bestieses que ni tan sols existeixen. Per problemes que s'han anat deformant i pervertint amb els anys. No puc evitar, tampoc, veure-m'hi a mi, furgant una rucada, mirant-la amb lupa, per donar-li el privilegi d'augmentar-ne la mida.

"La meva malaltia és l'únic que tinc, no me la prenguis"

I sí, som les cabòries que ens fabriquem i (també) les putades que ens han (i hem) fet, però no ho oblidem: el capità podria decidir on apunta el timó: cap al sol o cap a

la tempesta. Podria tornar a casa, amb el seu fill i la seva dona. I de retruc, salvar la vida dels altres tripulants. Però el perill d'entregar-te amb tanta devoció a una obsessió és precisament aquest: que sense ella et converteixis en un vaixell que no va enlloc.
